

Da ikke Flere ønskede at høre sig, oplæstes „Forflag til Hilsen til den danske Armee“, saalydende:

„Dannevirke er opgivet! Den danske Rigsdag er bleven overrasket og bedrøvet ved denne Efterretning; men Rigsdagens Fortrustning til Fremtiden er ikke bleven svækket, og Hærens vil heller ikke være det.

Den danske Hær maatte uden Sværdsflag forlade Holsteen, udsat for Fjendens og Befolkningens Haan, men den vedligeholdt under Tilbagetogets fuldstændig Orden og værdig No. Paa sjette Uge maatte den dernæst taale Kulde, Strabadser og Savn, men den blev dog sig selv lig og imødesaae Kampens Dag med Længsel. Kampen begyndte, og i de Træfninger, som forefaldt, gjorde enhver sin Pligt og gik med freidigt Mod i Sliden. — Det danske Lands-thing talter den danske Hær!

Dannevirke er opgivet, men det danske Lands-thing taber aldrig sin Tillid til den danske Hær, aldrig sin Tillid til sine Sønner og Brødre, det levende Dannevirke. Hæren leve! Saasnart Omstændighederne tillade det, vil den atter gaae fremad — fremad med Gud for Konge og Fædreland! Vi stole paa den levende Gud, vi stole paa Folkeaanden, og vi stole paa vor Hær, over hvilken denne Land svæver.

Den danske Rigsdag skal ikke glemme sin Pligt i saa alvorfuld en Tid; Landstinget opfylder en ringe Deel af denne ved at sende Danmarks Riges brave Hær sin broderlige Hilsen!“

og vedtoges ved den derefter stedfundne Afstemning eenstemmig med 40 Stemmer.

B. Christensen: Leve Danmarks Folkehær!

(Dette besvarede med et dobbelt Hurra.)

Formanden: Jeg maa ansee mig af Thinget bemyndiget til at sørge for, at denne „Hilsen til den danske Hær“ kommer til Hæren (Ja! Ja!). Jeg vil finde det rigtigst at gjøre dette i Overensstemmelse med Formanden for det andet Thing (Ja! Ja!).

Konseilspræsidenten: Tillader den ærede Formand, at jeg retter det Spørgsmaal til ham, om jeg ikke tør gaae ud fra den Forudsætning, at Meddelelsen til den kommanderende General skeer gennem Krigsministeriet.

Formanden: Jeg skal selvfølgelig tage den høitærede Konseilspræsidents Bemærkning under Overveielse i Forening med Formanden for det andet Thing, da jeg antager, at det er Thingets Ønske, at der handles i Overensstemmelse med det andet Thing (Ja! Ja!).

B. Christensen: Jeg skal tillade mig at bemærke, at jeg troer, at der er Præcedentser — idetmindste mindes jeg et fra salig Schous Tid — for, at det er den korrekte Vei, at lade Adressen gaae igjennem Regjeringen. Derimod har jeg stor Tvivl, og jeg vil anbefale denne til den ærede Formands gode Overveielse og Opmærksomhed, om en direkte Henvendelse fra os til Krigsministeren just skulde være det Korrekte. Jeg vilde idetmindste meget foretrække, at man henvendte sig til Konseilspræsidenten, eller, forsaavidt den ærede Formand maatte finde Tvivl med Hensyn til Konseilspræsidentens Stilling til Thinget, da i alt Fald til Indenrigsministeren.

Konseilspræsidenten: Jeg vilde blot henlede Opmærksomheden paa, om dog ikke den ene eller den anden Fremgangsmaade, hvorved Adressen gennem Regjeringen sendtes til Hæren, maatte ansees for den rigtige, og jeg har heller ikke paa nogen Maade opfattet det saaledes, som om dette skulde være udelukket ved det Forflag, den høitagtede Formand gjorde.

Formanden: Jeg maa kun bemærke, at jeg ikke gjorde noget egentligt Forflag, men kun ønskede mig bemyndiget til at tilstille Hæren Hilsenen efter Aftale med Folkethingets Formand.

Paa dertil givne Anledning skal jeg give den høitærede Konseilspræsident-Ordet, for at gjøre Thinget en Meddelelse udenfor Dagsordenen.

Konseilspræsidenten: De Yttringer, jeg finder mig foranlediget til at fremsøve,